

[Birthe Rønn Hornbech]

de, som Venstre nu ønsker optaget i NATO. Det kan ikke være rigtigt, at vi på den ene side tilnærmer os Østlandene så meget, som vi gør, og at disse flygtninge så skal sidde her i månedsvis og gennemgå en langsommelig asyl-procedure. Det ser vi meget gerne ændret, og jeg skal ikke lægge skjul på, at det er med meget stor forventning, at vi ser frem til det lovforslag, som jeg forstår på ministeren snart vil komme.

For så vidt angår modersmålsundervisningen, mener vi i Venstres folketingsgruppe – med respekt for EF-reglerne – at det bør være familiernes egen sag at sørge for modersmålsundervisningen. Vi ønsker på den anden side ikke at bestemme over kommunerne, men ønsker tværtimod at stille kommunerne frit, så pligten til modersmålsundervisning fjernes fra kommunerne. Vi er opmærksom på, at der er megen uenighed om, hvad der pædagogisk set er mest rigtigt i den sag, og den debat ser vi gerne fortsat ude i kommunerne.

For så vidt angår kravene til statsborgerskab, har Venstre og Konservative i fællesskab forsøgt at få reglerne skærpet. Vi har også overvejet i Venstres folketingsgruppe, om man ikke burde gøre det lidt mere attraktivt at søge statsborgerskab. Kunne man – uden at blive kaldt grimme ting – lufte den tanke, at man f.eks. så på optjening af folkepension og sagde, at det var rimeligt, at det først var, når personer havde statsborgerskab, at de kunne optjene folkepension? Jeg synes ikke, vi skal kaste smuds i hovedet på hinanden, men forsøge at komme med nye ideer for at anvende de ressourcer, vi har, bedst muligt.

For Venstre er det i hvert fald for en samlet udlændingepolitik helt afgørende, at vi under hensyn til de enorme humanitære opgaver, som den rige verden stilles over for i de kommende år på grund af krige, nød og sult og økologiske katastrofer, på den ene side fører en konsekvent politik, så vi ikke tilskynder til misbrug af asylinstituttet, og på den anden side har ressourcer til at åbne grænserne for dem, der er forfulgt, samtidig med at vi også koncentrerer mere hjælp i nærområderne, fordi vi derved kan hjælpe mange flere for de samme ressourcer.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil gerne tage fat i en enkelt sætning,

som fru Birthe Rønn Hornbech sagde, og som var et ekko af det, den konservative ordfører tidligere har sagt, nemlig at det ikke bør være dansk politik at gøre flygtninge til indvandre-re. Det blev sagt flere gange. Fru Birthe Rønn Hornbech sagde også, at så længe de er på flugt fra noget, skal vi give dem beskyttelse, men når de ikke er det mere, må de sendes hjem igen.

Vi havde i den tidligere udlændingelovgivning en grænse på 2 år, hvori opholdstilladelsen ikke blev fornyet, hvis grundlaget for den ikke længere bestod. Den grænse er udvidet til 3 år efter en ændring i 1992. Vi har nu hørt i dag, at der er forslag om at udvide grænsen til 5 år. Der er også blevet talt om en 7-års-grænse. På den anden side siger man så, at det ikke er rimeligt, at det er noget, der strækker sig over en menneskealder.

Vi har her i landet i øjeblikket mange tusinde bosniske flygtninge, som i nær ved 2 år har levet i uvished om, hvordan deres fremtid vil blive. Jeg vil gerne spørge fru Birthe Rønn Hornbech: Har Venstre gjort sig nogen tanker om, i hvilket åremål vi kan udsætte folk for den uvished? Hvornår kan de vide sig sikre på, at nu vil de ikke blive smidt ud, nu kan de få lov at blive her, nu kan de planlægge deres fremtid?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det har vi gjort os mange tanker om. Det er ikke dem alle sammen, jeg vil fremkomme med her fra Folketingets talerstol, og jeg vil slet ikke udtale mig om jugoslaverne – af mange forskellige grunde, ikke mindst udenrigspolitiske – men jeg vil gerne sige om det generelle, at det har vi tænkt igennem. Vi så egentlig gerne, at det blev lidt mere attraktivt at søge statsborgerskab den dag, man kan vælge det, og det kan man netop, når man har været her i 7 år; derfor nævnte jeg den grænse. Det er sådan en arbejdsregel, jeg har lavet for mig selv foreløbig.

Det er jo noget, vi må diskutere, men der kunne være noget rimeligt i, at når en person havde været her – det skulle ikke være undtagelsesfrit, men groft sagt som en arbejdsregel – i 7 år, når den pågældende var i stand til at søge statsborgerskab og havde den mulighed for at blive her, så skulle det selvfølgelig ophøre med at være midlertidig opholdstilladelse. Sådan har vi set på det.